

tige, og der er vel heller ikke Tvivl om, at det vil komme til at virke paa tilfredsstillende Maade.

Jeg har hermed omtalt de vigtigste Ændringsforslag, Flertallet stiller, og inden Mindretallene har motiveret deres Ændringsforslag, skal jeg selvfølgelig paa god parlamentarisk Vis lade være at omtale dem og kun udtale Ønsket om, at vore Forslag maa blive gennemført, og bede det høje Ting stemme for alle vore Ændringsforslag og imod de af de to Mindretal stillede Ændringsforslag.

J. P. Nielsen: Det er jo rigtigt, som den ærede Ordfører sagde, at Forhandlingerne i Udvalget er bristet. Men naar det i de sidste Dage er blevet meddelt i den konservative og moderate Presse, at de er strandet paa Socialdemokratiets og de Radikales Uvillighed, saa kan det ikke passere, for det passer ikke. De er strandet, fordi vi i Udvalget havde udarbejdet et Forslag med Hensyn til Nødhjælpsarbejderne, som alle fire Partiers Repræsentanter var enige om at gaa til vore Partier og søge at faa Tilslutning til. Mit Parti holdt Møde om dette Spørgsmaal og om hele Lovkomplekset i 1½ Time, og Mødet blev først afbrudt, da Venstre meddelte, at dette Parti ikke kunde tiltræde det. Det er altsaa for grov en Misbrug af Sandheden at paastaa, at det er Socialdemokratiet, der har væltet Forhandlingerne.

Til de i og for sig fredelige Udtalelser, den ærede Ordfører fremsatte, vil jeg gerne føje, at det Indtryk, jeg har fra min Lejr, er, at Forligets Tid nu er forbi. Det, mine Kammerater nu gør, er dette, at de ruster sig imod den Klasselov, som de andre Klasser nu vil paaprakke dem. Venstre har sikkert forpasset det Tidspunkt, da det kunde have faaet Forlig. Venstre har hængt fast ved de Principper og Teorier og Doktriner, som den højtærede Indenrigsminister har fastslaaet i sine Møder ude i Landet i Sogneraadforeninger o. s. v., og som Venstre og først og fremmest den højtærede Indenrigsminister nu ikke kan komme bort fra. Disse Doktriner gaar jo ud paa, at Arbejderne betingelsesløst skal underkaste sig de Lønvilkaar for Nødhjælpsarbejder, der fastsættes, uden selv at have Indflydelse paa dem. Disse Doktriner har man fra Venstres Side ikke kunnet komme bort fra, men det er et af Arbejderklassens Grundprincipper, man her vil til Livs, og jeg kan ikke ønske Venstre og den højtærede Indenrigsminister til Lykke med at

gennemføre det; jeg spaar dem, at der vil blive slaaet meget i Stykker i vort Samfund, forinden man faar gennemført det Princip.

Det har ikke været let at forhandle i Udvalget. Fra Flertalspartierne Side er jeg stadig blevet holdt dette for Næsen: Vi er nok indenfor vore Partier til at gennemføre Loven i den Form, hvori vi ønsker den gennemført. Ja, det ved jeg. Men jeg ved ogsaa noget andet. Jeg ved, at i det politiske Liv gaar det -- som i Historien -- op og ned. Jeg ved, at der vil komme en Dag efter denne. Jeg ved, at der vil komme en Dag, hvor den politiske Konstellation er ganske anderledes, end den er nu. Flertalspartierne kan ganske vist paaprakke os denne Lov, men den Dag ligger maaske ikke saa fjernt -- jeg tænker her ikke paa Trekanter eller Firkanter eller andre politiske Hundekunster, men der er jo kun en Forskel af 4 mellem Socialdemokratiets og Venstres Medlemsantal, og det er min Overbevisning, at det ikke vil vare længe, før dette Tal er blevet reduceret, saaledes at det Parti, jeg tilhører, er blevet det største. Muligvis faar vi da en Invitation til atter at tage direkte eller indirekte Del i Samfundsstyrelsen, men den Dag, det sker, er der en Ting, der først skal gives Garanti for, og det er dette, at denne Klasselov, som man her er ved at indføre, forsvinder og forsvinder hurtigst muligt sammen med det Apparat, den har fremkaldt.

Jeg hævder, at vi fra Socialdemokratiets Side har indfriet de Løfter, jeg gav ved Lovforslagets første Behandling; vi har været forhandlingsvenlige og har gjort alt for, at der kunde opnaas et Forlig, men man har fra Venstres Side ikke villet modtage den fremstrakte Haand, man har holdt fast ved Doktriner, som man ikke har ment at kunne komme udenom, og det er da selvfølgelig Regeringspartierne, der maa tage Ansvaret for, hvad der sker her. Som den ærede Ordfører allerede har sagt, har vi fra vor Side derfor maattet gaa tilbage til vort principielle Forslag, og vi stiller da fra Socialdemokratiets Side det principale Forslag, at Revisionen af Arbejdsløshedsloven af 8. April 1914, ændret ved Lov af 22. December 1919, udskydes til Rigsdagssamlingen 1924 -- 25, og at Gyldigheden af Lov om ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse af 22. December 1920 forlænges til 1. November 1922.

Her vil jeg gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om Ministeren